

Ina Slokanova :

Balonček Skakonček in Majdica

»Khm, khm«, se je odkašljaj Skakonček, in pomislil sam pri sebi, kako bi jim povedal, zakaj je prišel. Končno se je odločil. »Khm, khm«, je še enkrat zakašljaj samo zato, da bi bolj pouda-

v Črni dolini, kjer sem jaz doma, je hučo. Tam žive sami siromašni ljudje, ki imajo majhne, tesne domove. Njihovi otroci so bledi in slabotni ter so bolj potrebni solnca ko ribe vode.

ril svoje besede: »Gospodje solčni žarki, veste, zakaj sem prišel z zemlje? Okregat sem vas prišel, zato, ker tukaj lenuharite in se igrate, zemljo pa tako neusmiljeno namaka dež. Zlasti

Moja mala prijateljica Majdica je zelo žalostna, ker vas že tako dolgo ni na zemljo. In prav ona me je poslala k vam in mi naročila, naj vas lepo poprosim, da pridete na zemljo. In prav

lepo vas pozdravljata, Majdica namreč in njena prijateljica muca Belka, ki je prav lepa in pridna muca. No, ljubi prijateljčki solnčni žarki, kaj naj povem Majdici, ko se vrnem, ali pride te kaj kmalu na zemljo ali ne?»

Žarki so se spogledali, potem se je pa oglašil eden: »Bratci, saj smo se že namrgoli in odpočili smo se tudi. Kar pojdimo spet malo pogledat na zemljo, saj mora res biti pusto tam doli, ko nas že tako dolgo ni bilo. Kaj menite?«

Vsi so prikimali: »Pa pojdimo!«

Skakonček se jim je prisrčno zahvalil in se jim polaskal: »Saj sem vedel, že mucka Belka mi je pravila, da ste zelo dobri in ljubeznivi.«

»Sliš bomo kar s teboj na zemljo, da nas bo večja družčina.«

»Zelo, zelo me bo veselilo«, se je še enkrat poklonil Skakonček.

Eden izmed žarkov je zapiskal na zlato piščal. V hipu se je izmed oblakov prikazal Vetrček, prav tisti, ki je Skakončka rešil iz hrasta. Prijateljsko sta se pozdravila, potem se je Vetrček poklonil žarkom in vprašal: »Kaj mi ukazuješ?«

»Pojdi!« so mu ukazali žarki, »in preženi vse oblake, da bomo šli lahko na zemljo.«

»Tako!« je kriknil Vetrček in v trenutku odbrzel.

V s e v e d e ž P i k a p o k

Eden od žarkov je pristopil k Skakončku, ga prijateljsko potrepal po namih ter rekel: »Ta čas, ko Vetrček preganja oblake, te pa lahko predstavim našemu učenemu bratcu žarku vsevedežu Pikapoku, če hočeš?«

»O, prav rad bi ga poznal,« je bil takoj ves navdušen balonček.

Žarek ga je prijel za roko in ga vodil po strmih stopnicah iz oblakov, ki so vodile v sivi stolp, kjer je domoval vsevedež Pikapok. Ko sta vstopila je Pikapok sedel na mavrici in s srebrnim kladvicem koval strele. »Pikapikapok« je odmevalo daleč naokoli.

»Kar prenehaj z delom,« je rekel žarek, »zdaj nič več ne potrebujemo strel. Vetrček že preganja oblake. Zdaj pojdemo spet na zemljo. Raje si oglej našega gosta, balončka Skakončka z zemlje.«

Pikapok je odložil srebrno kladivo,

snel očala ter se z ognjenimi očmi zastremel v balončka. Nato je dostojanstveno vstal in mu podal roko: »Čast mi je, gospod Skakonček!«

»In tudi meni je čast,« je vrnil poklon Skakonček, »v veliko čast mi je, da te poznam, preljubi, učeni žarek Pikapok.«

»Ali ti lahko povem tvojo preteklost?« je vprašal Pikapok in pristavil: »Jaz namreč vse vem, kar me povprašaš.«

»Nu, prosim, bom videl, če je res, kar praviš.«

Pikapok je poiskal slamico, jo pomočil v neko tekočino in izpihnil iz nje pisan mehurček. Mehurček se je zibal v zraku, Pikapok je nekaj časa nepremično gledal vanj, potem je rekel:

»Kot tale mehurček je pisano tvoje življenje, Skakonček. Najprej si bil last siromašnega prodajalca. Potem te je kupila bogata gospa za svojega sinčka...«

»Da, da, res je!« je pritrdil Skakonček.

»Toda ta deček se te je kmalu naveličal in te začel zanemarjati...«

»Res, res,« je Skakonček zavzdihnil pri žalostnem spominu.

»Zato si mu neke noči ušel...«

»Da.«

»Potem te je ujel star hrast v svoje veje...«

»Da, grdobež...«

»Komaj te je rešil Vetrček...«

»Seveda, še zdaj sem mu zato hvaležen...«

»Končno si postal last uboge, pridne deklice, ki te ima zelo, zelo rada. Pri njej si srečen in zadovoljen.«

»Res je. Res je!« je navdušen pritrdil Skakonček.

»Ali naj ti povem še bodočnost?« je vprašal Pikapok.

»Prosim.«

Pikapok se je spet nepremično zastremel v pisani mehurček.

»Hm,« je končno dejal, — »nič posebnega te več ne čaka na svetu. Pri Majdici boš živel in boš srečen. Čez dva meseca ti je pa sojeno umreti...«

»Kaj? Umreti! Čez dva meseca že?« se je prestrašil balonček.

»Tako vidim,« je mirno pritrdil Pikapok in gledal v mehurček.

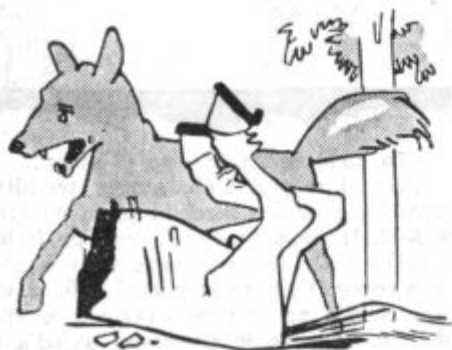
Skakonček se je od žalosti ves zrušil vase. (Dalje prihodnjic)

Neumni volk

Ruska

V tisti vasi za hribom je živel kmet, ki je imel psa. Od mladosti je čuval pes hišo in skedenj, sedaj pa je bil star in slab in skoraj ni mogel več lajati. Zato se ga je kmet naveličal, zavezal psu vrv okoli vratu in ga peljal v gozd. Privezal ga je za drevo in hotel ubiti. Ko pa je videl, kako so ubogemu staremu psu tekle bridke solze po gobcu, se mu je zamislil. Pustil ga je živega, sam pa šel domov.

Ubogi pes je ostal zapuščen v lesu. Začel je tožiti in objokovati svojo bridko usodo. Nenadoma pridere iz goščave silen volk. Zagleda psa in reče:

»Pozdravljen, ljubi pes! Ze dolgo te čakam. Včasih si me podil od hiše in skednja, zdaj si mi pa prišel v pest. Zdaj lahko napravim s teboj, kar hočem. Vse ti povrnem.

Pes pravi:

»Kaj pa boš napravil z mano, ljubi volk?«

Ta odgovori:

»Nič posebnega: Požrl te bom s kožo in kostmi!«

Pes mu pa reče:

»Oj, ti neumni volk! Od same požrešnosti ne veš, kaj delaš! Ali ješ rajši staro slabo pasje meso kot pa dobro gođino? Ali bi rad svoje zobe na meni polomil? Moje meso ni več vredno kakor stara mrhovina. Zato te hočem nekaj boljšega naučiti: Pojdi in prinesi mi dober kos konjskega mesa, nekoliko me poređi, potem pa lahko z menoj storiš kar hočeš.«

Volk pa je ubogal psa. Šel je in mu privlekel polovico konja.

»Tukaj imaš! Žri, da boš sit!«

Tako je rekel volk in odšel po svojih potih. Pes pa se je spravil nad meso in vse pojedel.

Čez dva dni pride zopet volk k njemu in ga vpraša:

»No, bratec, ali si se že kaj zredil?«

»Prav malo! Ampak če mi prineseš ovco, bo moje meso mnogo boljše.«

Volk je bil s tem zadovoljen. Teče na polje in se vleže na prežo in čaka, da je gnal pastir ovce mimo. Volk si izbere najbolj tolsto ovco, plane iz zasede, jo zgrabi in odnese psu.

»Tu imaš ovco, najej se, da boš prej debel!«

Pes se je dobro imel. Pojedel je celo ovco in je čutil v sebi nove moči.

Zopet pride volk k njemu in ga vpraša:

»No, bratec, kako ti je?«

»Nisem še dober! Če mi pa prineseš še divjo svinjo, potem bom pa tolst kot prešič.«

Volk mu preskrbi še divjo svinjo in mu prinese in reče:

»To je zadnje! V dveh dneh pridem in te požrem.«

Pes si misli:

»Že prav! Ti bom že pokazal, kako se grah mlati!«

Čez dva dni pride volk k psu, ki se je že lepo zdebelil. Komaj ga pes zagleda, začne renčati in lajati.

Volk reče:

»Ti nesramni pes! Ti si drzneš renčati nad menoj!«

In se vrže na psa, da bi ga raztrgal. Ali pes je bil že močan in se je zakadil v volka ter ga tako zdelal, da mu je dlaka kar v cunjah letela s kožuha. Volk se mu iztrga in zbeži. Teče, kakor hitro je mogel, ko pa se je hotel ustaviti je slišal še pasje branje in je drl naprej. Bežal je v gozd, se skril v goščavo in si lizal rane, ki mu jih je pes prizadel. Mrmral je:

»Le poglej, kako me je potegnil ta nesramni pes! Le čakaj, kdor mi zdaj pride v kremplje, tega pa ne izpustim!«

»Volk si zliže rane, potem pa gre zopet za plenom. Gleda okoli sebe pa zapazi na bregu velikega kozla. Gre k njemu in mu reče:

»Kozel, prišel sem, da te požrem!«

Ta mu odgovori:

»Oj, ljubi volk, ali si hočeš polomiti svoje zobe nad menoj? Postavi se rajši tamle pod bregom in odpri svoje široko žrelo. Jaz ti bom pa skočil sam naravnost v gobec, in ti me lahko kar požreš.«

Volk se res postavi pod bregom in široko zazija, kozel pa skoči hitro kot puščica s hriba in udari neumnega volka tako s svojimi kopiti v glavo, da se je kar zgrudil. Kozel pa je planil naprej. Čez tri ure pride šele volk k sebi, ali glava ga je strašno bolela.

Premišljeval je, pa nič se ni mogel prav spomniti, kako je bilo z njim. Rekel si je:

»Ako bi bil kozla požrl, bi bil moj trebuh poln. Zdi se mi, da me je ta ničvrednež gojufal. Že vem, kaj bom storil.«

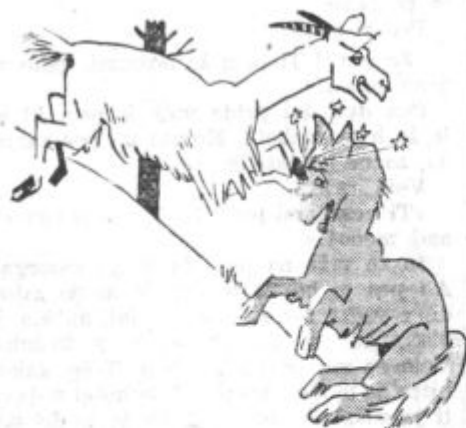
Vstane in se odpravi v vas.

Pri prvi hiši zagleda na dvorišču svinjo z mladiči, že hoče pograbit najbližjega, a svinja se togotno zadere nad njim. Volk jo ves osepel nahruli:

»Ti svinjski rilec, ne bodi tako divji, sicer te raztrgam skupaj s tvojimi mladiči.«

Ta mu odgovori:

»Nič hudega ti nočem reči, le to ti povem, da si velik bedak.«

»I tako! Pomisli vendar, voščič! Kako moreš sploh požreti moje mladiče! Poglej, saj jih še umila nisem in tudi krščenj niso. Pojdi jím za botra, bova mladiče krstila.«

Volk je bil zadovoljen. Dobro, in gresta k velikemu mlínu. Svinja reče volku:

»Ljubi boter, postavi se k jezú, saj

sedaj tam ne teče voda, jaz bom pa mladiče med tem oblila s svežo vodo in ti podala drugega za drugim.«

»Volk se je na tihem veselil in si mislil:

»To bode tolstá in lepa pečenka!«

Postavi se pod žleb, svinja pa hitro zgrabi zabornico z zobmi in jo potegne k sebi. Hipoma se voda udere po žlebu, treščí v volka in ga potegne z divjo močjo s seboj. Volk se je komaj rešil iz valov. Svinja pa je veselo tekla z mladiči domov. Tam se je do siteda najedla in legla na svoje mehko ležišče.

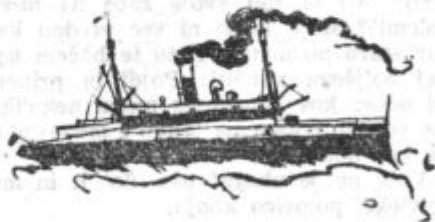
Wolk pa je z lačnim trebuhom lazil ob potoku in je od lakote še komaj dihal. Ni se mogel več vzdržati in se je zopet splazil v vas, kjer je dobil za skednjem kos mrhovine. Rekel je:

»Saj pravijo, da volk v silí muhe žre, jaz pa imam celo mrhovino. Ko pride noč se bom lepo nasitil, preden grem v goro na lov.«

Padé tema, volk tiho odtava k mrhovini, da bi jo pojedel, ali tam ga je že čakal lovec, ki mu je poslal par svinčenin zrn v glavo.

Tako je končal neumni volk svoje življenje.

Iva Kor

JUTROVČKI PIŠEJO

Pripovedovanje starega čevlja. »Oh, dobrota je sirota«, je vzdihnil star čevlj, ki je ležal v cestnem jarku. »Dolgo vrsto let sem zvesto služil svojemu gospodarju. Zdaj ko sem že ves izčrpan in onemogel me je zavrzel, da preživljam zadnje dni svojega življenja v blatu in prahu. Moj gospodar je bil kmet. Grdo je ravnal z menoj. Mnogo veselih in žalostnih dni sem doživel. S strahom sem pričakoval vsak večer, zakaj vedel sem, da me bo metal iz kota v kot. Malokdaj je zapela ščetka po mojem telesu. Kadar so se me vendarle usmili in me lepo zlikali, sem zadovoljen čakal drugega dne. Zavidam svojim tovarišem, ki sređneje prežive svoje življenje!«

Zavolovšek Janko, uč. III. razr. mešč. šole, Trbovlje — Loke 96

Pripovedovanje starega čevlja. Nič kaj prijeten ni bil oni jesenski dan 1. 1934 ko me je pograbil mali Plevčakov »mojster«, da me ponese Kramarjevemu fantu, ki je že komaj čakal, da nastopi službo. Nisem se še zavedel, kaj me čaka v mojem poklicu, a sodeč po tovariših, ki so dan na dan prihajali v delavnico strašno zdelani, se mi ni obetalo nič kaj dobrega. Ni mi bilo treba dolgo čakati, da mi je postalo tudi to jasno. Začela sva s šofo. Joj kaj sem tu vse slišal. Vesele in bridke ure so se vrstile — pa to ne bom pripovedoval, ker so preveč vsakdanje dogodivščine. Ob nedeljah popoldne sem bil večkrat pri smučanju. Kar kratka je bila zima in toplega pomladnega dne sva se z nerazdružljivim bratom znašla v shrambi. Pričakovala sva najlepši čas: suhe ceste, cvetoče travnike melike ko sam mah — no pa nama je nehvaležneš določil neprosto-voljen počitek, češ, oddahnita se do slabe deževne pozne jeseni. Udala sva se v bridko usodo in tesno objeta sva se z bratcem pogreznila v poletno spanje.

Ne preveč nežna roka naju prebudil. Začudena se spogledava v bleščeči sončni luči in čutiva, da nama hoče gospodar vendar privoščiti še nekaj lepih dni. Očiščena sva spodobno čakala na stolu kraj mize, na kateri se

je kup pripravljenih predmetov vidno večal in romal v prostoren nahrbtnik. Bili so kosi obloke, razna jedila, steklenica, kozarec, malo in druga drobnjav. Končno še svetiljka in palica ter klobuk ozakišan s turističnim znakom. Mridva pa sva neprestano vlekla na ušesa, da bi zvedela kaj pomenijo vse te priprave. Končno začujeva: »Vse je v redu, jutri zjutraj se odpeljeva in v soboto popoldne enkrat smo na Triglavu«. Kaj takega nisva pričakovala. Veliko sva že čula o tem veikanu in končno bova stopala po njegovi sivii glavi. Nič nama tedaj ne bo škodil dolgi počitek, ker za tako pot je potreba spočitih nog.

S tako prijetnimi občutki sva šla od doma, sedaj pa se naju Bog usmili. Opraskana in zdelana sva priromala do Staničeve kočice 2332 m in tu sva pod klopio koncem postelje od utrujenosti skoro otrpnila, da niti zaspati nisva mogla. Mračilo se je že, ko je tudi naju objel okrepčujoči spanec. Sredi najslabših sanj pa me prebudi rahel šum in šepet. Pomanem oči in začuden gledam in poslušam. Hitro dregnem bratca, ki se je tako prestrašil, da bi skoro zakričal. Končno sva se oba umirila in pazno poslušala. Moj gospodar je pokojno spal v postelji, saj je bil tudi on potreben počitka po naporu in dobro prestani turi. Mala sobica je sijala v medli, prijetni, topli svetlobi. Kot dih rahlo šepetanje nama je prihajalo na uho. Dve gorski vili sta se očitvidno že delj časa nahajali v sobici ter sta bili v pogovor tako zabljeni, da nista niti opazili najinih zvedavih oči. Mračša je verno sledila pripovedovanju tovarišice, ki je bilo približno tole: Jaz imam nalogo, da vsako noč prihajam v to kočico in čuvam turiste posebno pa mladino. Nedavno sem imela izredno srečo. V tej postelji je počival deček Peterček, mladi kralj Jugoslavije. Čuvala sem do do jutra to zorno mladost v katero polaga kraljevina ves svoj up in nado. Mladi junaček je neustrašeno prišel občudovat prelest domovine v kraljestvo Zlatoroga. Dobre gorske vile so spremljevale njegove korake na vrh očaka Triglava in zopet nazaj v var-

no naročje njegove skrbne mile mamic. Povedale so mu, da hrepene onstran Triglava stotisoči i ačenih bratov in sester in nestrpno pričakujejo čas, da postane nežen deček velik in neustrašen Sokol, ki bo na čelu velike armade svojih Sokoličev ponese! z ognjenim mecem v zarobljeno zemljo zlato svobodo. Takrat vstanejo vsi skrbni gorski prebivalci, da spremljajo in varujejo svoje Sokole.»

Siv, meglen dan je pokukal skozi okno, prenehalo je šepotanje in izginili sta nočni obiskovalci. Takoj nania ni bilo jasno sva li sanjala ali res posušala Triglavsko vilo. Kmalu nato pa sva bila s svojim gospodarjem v jedalnici in slišala, da je stal v spominski knjigi tale vpis: 11. julija 1935 Petar II, kralj Jugoslavije. Ime je pisano lastnoročno, dočim je ostalo pristavi kraljev spremljevalec.

Bogdan Kramar, dijak
IV. g. r. v Kočevju.

Spominj starega čevlja. Čevlji, ki leži v prepadu blizu gozda, je obujal spomine: »Nekoč, ko sem bil še nov, je prišla v trgovino lepa gospa in me odnesla domov. Tam me je izročila svojemu desetletnemu sinu Branku. Branko se je veselil lepega daru, a drugi dan sem že moral z njim v šolo. Nekega dne pa sem se mu strgal. Oh, to je bilo gorje. Nesel me je k čevljarju. Ta je bil brez srca. Pikal in zbadal me je, zraven pa tolkel po meni, da je bilo joj! Ko sem se Branku drugič strgal, me je vrgel v ta prepad«.

An'ca Potočnik, uč. IV. b razr.
v Soštanju.

Kaj pripoveduje star čevlj. Na sprehodu zagledam na travniku star raztrgan čevlj. »Kako neki je prišel sem«, sem ugibala. Moral je biti nekoč zelo dober in močen. Ko ga tako ogledujem začne čevlj zdajci govoriti: »Nikdar nisem bil tako majhen in lep kakor moji tovariši, a kljub temu me je imela gospa, pri kateri sem služil, zelo rada. Vsako soboto me je posebno skrbno očistila in namazala za izlet. V nedeljo zgodaj zjutraj, smo šli na preljubo potovanje. Joy, koliko lepega sem videl. Krasne gozdove in na gorah je bilo tako mirno okoli nas. In zrak čist in oster! Mnogo sem moral hoditi poletni in pozimi dolgo vrsto let. Dobro so

ravnali z menoj, in ker so me skrbno negovali, sem bil seveda zelo odporen. Večkrat me je bodlo ostro kamenje, večkrat sem gazil visok sneg, a vedno je bilo lepo okoli nas. Nekoč se mi je pa zgodilo nekaj hudega. Ves premočen sem prišel v neko koč. Nespamet na deklica me je postavila na prevrščo peč. To mi je zelo škodovalo in od tistih dob si nisem več opomogel.« — »In zdaj ležiš tukaj?« sem vprašala. Moja gospa me je postavila sem. In kadar pride mimo, natrosi vame zrnje za gozdne ptičke. Joy, ko bi videla koliko ptičkov pride potem k meni. Ko se nasitijo, mi zapojejo svoje najlepše pesmi. Tako mi hitro mineva čas in sam ne vem, da sem že tako star«. Iedaj sem tudi jaz potegnila iz žepa žembo in jo nadrobila v čevlje za gozdne ptičke. Tega je bil star čevlj posebno vesel.

Sonja Podlogar,
uč. III. raz. Mišdike
v Ljubljani.

Kaj pripoveduje star čevlj. »Mlad in lep sem bil kakor sedaj ti. Imel sem čast dosti videti a še več občutiti. Bilo je lepo popoldne. Svetli sem se in dobre volje sem bil. Tedaj so se mi približali drobni korakj lepe dame. A glej, nesreča! Postal sem žrtev njene nerodnosti. In veste kaj je bilo potem? Vzdihnila je: »Pardon« ir že je izginila, a jaz sem ostal ves oguljen ter zmeškan. Pa nikar ne mislite, da je to vse. Kaj se! Poslušajte mojo največjo nesrečo:

Sedel sem v kotu, glej ga spaka, kakar ti maček prikoraka. Njegov pogled m. zadostuje, Zato rotim ga, naj nruje. Nato pa: »Hop!« — Pero se ustavi, naprej povej, če sol imaš v glavi!

Lidija Godina,
uč. Glasbene Maticе
v Ljubljani.

Spis o zavrženem čevlju. V vodi sem videl ležati star zavržen čevlj. Pobara! sem ga, kako in kaj, pa mi je povedal, da je bil njegov lastnik imeniniten gospod. Kakor se vsaka reč raztrga tako se je tudi ta čevlj. In ko je bil čisto raztrgan, ga je gospodar vrgel v vodo.

Oblak Mihael, uč. II. raz.
v Skalah pri Velenju.

Moj čevljar. Imela sem nove čevlje. Pa sem jih dolgo nosila, da so se čisto raztrgali. Ko niso bili več za rabo, sem jih vrgla v kot, tam so se pomakali sem in tja, dokler se ni eden izgubil, drugega sem pa vrgla na smetišče. Tam je siromak trhnel. Ko je bil nov in raben je bil v časteh, zdaj ko je star se je znašel na smetišču. Tako sem to nalogo izvršila, da bi strica Matica razvesolila.

Franko Karlina, uč. I. razr. višje nar. šole v Veliki Dolini.

Dragi stric Matic! Nekoč sem šel na obisk k sorodnikom. Pri neki hiši sem opazil na smetišču stare, raztrgane čevlje, ki so mi povedali svojo življensko zgodbo takole: »Ko smo zagledali luč sveta, smo se znašli v veliki tovarni čevljev. Stali smo v lepi beli škafli in opazovali delo v tovarni. Čez par dni pa smo se preselili k nekemu trgovcu. Tukaj je bilo vedno mnogo ljudi. Kupovali so čevlje in jih odnašali s seboj. Precej dolgo smo stali v trgovini. Že smo menili, da ne bomo našli kupca. A nekega dne je vendar prišel mlad gospod in nas kupil. Nesel nas je v svoje stanovanje in nas pokazal ženi. Ta mu je rekla: »Takoj jutri moraš v njih v cerkev«. No, smo si mislili, zdaj se bo pa začelo tisto trpljenje, ki ga občutijo vsi čevlji. Drugi dan nas je gospod obul in šli smo v cerkev. No, naš gospod je hodil počasi in lepo, da se res nismo mogli pritoževati čezenj. Gospod nas je obul le vsako nedeljo, vendar smo postajali vedno slabotnejši. Nekoč pa nas je prebodel žebelj in takrat je rekel gospod svoji ženi: »Pri meni so ti čevlji odslužili. Zdaj jih lahko daš revnemu popotniku, ali komu drugemu«. Čez par dni smo že bili last cestnega potepina, ki nas je imel vsak dan na nogah. Začeli smo se trgati. Najbolj smo trpeli, kadar je bežal pred orožniki in to se je dostikrat zgodilo. Nekega dne pa je preročil pri tebi hiši. Dobil je večerjo in odšel na seno spat. Ko je že vse spalo se je dvignil in odšel proti hiši. Pritisnil je na okno in ga strl. Pri-sluhnil je. Nič sumljivega ni bilo slišati. Zlezel je v hišo in ukradel skoraj nove čevlje. Zunaj jih je obul, nas pa je vrgel na smetišče. Tako zdaj

počasi gnijemo in čakamo, da sprhnimo.

Pustostemšek Jože, uč. VIII. razr. Kalše 5, Stahovca pri Kamniku.

Dragi stric Matic! Ko sem nekí dan na našem podstrešju iskal staro desko, sem zaslišal čuden glas. Tedaj sem hitro odprl levo in desno uho in sem slišal, kako je star čevljar pripovedoval oguljeni copati svojo povest. »Ko sem bil še mlad, so bili ljudje zelo dobri. Počival sem v izložbi in nihče me ni nadlegoval. Toda nekoč je prišel mlad gospod, ki je kupil mene in mojega tovariša levjčarja. Pri mladem gospodu sva imela težko življenje. Nosiš naju je dan za dnem in hodil z nama po trnju in ostrem kamenju. Hitro sva se postarala in najina koža je postala trtila in suha. In za zahvalo, da je tako grdo ravnal z nama, naju je naposled vrgel na cesto. Od ceste sem po mnogih prigodah priromal na podstrešje, kjer zdaj uživam zaslužen pokojniko.

Ukmar Vladimir, uč. IV. razr. real. gimn. v Subotici

Pesmica o čevlju.

Cevlja prav lična v izložbi sva bila,
A nisva se dolgo tam veselila,
Hodil je fantič naju ogledovat.
Končno res prišel je naju kupovat.
Mamica kupila čevljičke za sina,
Da ga ne bo zeblo, ko pride huda zima.
Fantič razbijal naju leto in dan,
Da so pogledali vsi prsti na plan.
Potem je naju vrgel čez plot na smeti,
Da tam sva obležala v popotni nezavesi.

Slavko Mravlje učenec III. c razr. na Viču.

Cevljar pripoveduje. Nekí čevljar me je zelo lepo in okusno napravil, ter me dal v izložbeno okno. Čez nekaj dni pride gosposko dekle iz Novega mesta in me kupi. Dekle me je vsak dan lepo očistilo, da sem se svetil kot samo sonce. Čeprav je zelo pazilo name, sem se vendar tekom časa postaral. Lepega dne me je podarila svoji siromašni prjateljici, ki ni dosti pazila name. Kmalu sem imel veliko rano v podplatu. In par mesecev pozneje, ko nisem bil za nobeno rabo več me je vrgla na smetišče.

Kaurčič Vesjko, dijak III. razr. mešč. šole v Novem mestu,

Lojze Zupanc:

Čevljarček in polnočnica

Belokranjska pripovedka

Živel je čevljarček, ki je zmerom šival na sveti večer. Vsa družina se je odpravila k polnočnici, le on sam je ostal doma ter šival čevlje.

Bil je sveti večer. Čevljarček šiva stare kvadre, ko se iznenada prikaže zunaj na oknu grda butica in zakriči:

»Hej, smolec, ali poznaš ta gobec?«

Čevljarček pa je bil pogumen. Zagrabil je poleno ter ga zagnal v okno kričeč:

»Kaj ne bi poznal tvoj trobec!«

In glava se je skotalila z okna.

Kmalu pa se je znova prikazala na oknu še večja butica:

»Hej, smolec, ali poznaš ta gobec?«

»Saj pravim, da poznam tvoj trobec!« je zavpil in zagnal v okno drugo poleno.

Toda ta glava se ni premaknila. Strahovito je zažvižgala. Prileteli so sami črni konji ter pričeli skakati pod oknom, da se je čevljarčkova bajtica vsa tresla.

Čevljarček se je od strahu sesedel. Ko je prišla družina od polnočnice domov, ga je našla v temi na tleh, od strahu pa je šklepetal z zobmi.

Šli so pogledat pod okno. Vse je bilo krvavo in tla so bila pomandrana od konjskih kopit.

Poslej čevljarček ni več šival na sveti večer.

Lojze Zupanc:

Ujetnik v sodu

Belokrajska pripovedka

Popotnik je šel po svetu. Spotoma se nekoga večera namahne na tolpo razbojnikov, ki je sedela poleg ognja, pekla janjca in pila vimo. Prisedel je k njim. Pogostili so ga, a boječ se, da jih ne bi izdal, so ga hoteli ubiti. Ker jih je prosil naj mu življenja ne vzamejo, so se ga usmili. Zaprli so ga v prazen sod, zabili sodu dno, le vehe so pustili odprto, da se ne bi v sodu zadušil. Potem so se razbojniki odstranili.

Volčkovom pa so zadišale kosti poje-

denega janjčka. Pritepli so se iz bližnjega gozda ter glodali ostanke.

Ko se je največji volk približal sodu, je ujetnik pomolil iz vehe roko, zagrabil volkov rep ter ga potegnil v sod. Volk je pričel zavijati in jo ucvril v dir. Sod pa za njim. Ko je volk pritulil do globoke škarpe, je ujetnik spustil rep. Volk je oddirjal dalje, sod pa se je zavahil čez škarpo ter razsul.

Tako se je popotnik rešil iz sode. Vesel se je napotil dalje po svetu.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številk so pravilno rešili:

Kopač Ponikvar Stanko, dijak II. razr. gimn. v Ljubljani, Kuhar Miran uč. II. a razr. na Grabnu v Ljubljani, Tancer Franc, dijak II. a razr. drž. real. gimn. v Mariboru, Tatjana Štibler, uč. III. razr. v Kovačici, Dunavska banovina, Tonček Thurnher, uč. III. razr. v Višnji gori.

Natečaj zaključimo v prihodnji številki J. B.-dijak:

Rešitev zlogovnice

prijaznost — hinavščina.

Rešitev križanke „Žrtvenik“

Vodoravno: 1. Istra; 6. Golar; 7. omaka.

Navpično: 1. igo; 2. som; 3. tla; 4. rak; 5. ara.

